

10:e söndagen efter Den Heliga Trefaldighets dag

Tom Hardts postilla, tredje årgången

Predikotext Matt. 11:20-24

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Under rubriken *"Förspillda tillfällen"* skänker oss denna söndag evangeliet om hur Jesus gråter över Jerusalem och förutsäger dess förstörelse. Ja, just denna söndag har av ålder varit helgad åt Jerusalems förstörelse, som skedde just vid denna tid på året år 70 e.Kr. Den kristna kyrkan är av frälsningshistorien bunden till att betrakta denna händelse, som på flera ställen i evangelierna framställs som av Gud fastställd, som ett straff över otron. Den Helige Andes nedtecknande av Jesu ord om denna händelse låter oss inte skjuta bort den som något ovidkommande eller tillfälligt. För att bekräfta och understryka alvaret och sanningsenligheten i dagens evangelium, avtrycktes också i psalmböckernas evangelieboksutdrag förr i världen en judisk, utombiblisk skrift om Jerusalems förstörelse, vars alla detaljer sålunda var väl kända för gemene man.

För att rätt ta till oss, vad Jerusalems förstörelse innebär, måste vi låta oss undervisas av Jesus i dagens evangelium. Redan tiden och stunden för hans tårar och hans uppskakande förutsägelse skall göra oss eftertänksamma och stämma oss till allvarsam begrundan. Inledningsorden till dagens evangelium: *"Då Jesus kom närmare Jerusalem och fick se staden, begynte han gråta över den"*, beskriver Jesu högtidliga intåg i Jerusalem på åsninnans fåle under jubelrop och *"Hosianna"* från den lärjungaskara, som breder ut sina mantlar för den intågande Davids son. I denna triumf, som av den kristna gudstjänstmusiken gjorts till ett praktstycke, förlorar Jesus inte ett ögonblick insikten om tillvarons dubbelhet, om att mot tron står otron, och om att intågets huvudton anslås med fariséernas uppmaning: *"Mästare, förbjud dina lärjungar att ropa så"*. (Luk. 19:39) Aldrig någonsin får vi glömma denna kluvenhet, att

synden, döden och djävulen finns med runt omkring oss.

Hela denna intågsscenen är djupast sett helt ofattbar för förnuftet och kan bara tas emot i trons ödmjukhet inför Gud. Det är och förblir ofattbart, att Guds Son kan avvisas, att han måste ropa: *"O, att du i dag hade insett, också du, vad din frid tillhör"*. Med helt och fullt allvar, betygat av tårarna på hans kinder, söker han syndare men avvisas i sin kärlek, som om den inte skulle förmå smälta ned otrons iskyla. Detta är mot förnuftet, över förnuftet, förståeligt bara i den himmelska akademien, i härlighetens teologi. Det är också då som vi skall förstå, men först då, hur den gudomliga kärleken med tårar i ögonen besöker syndare, vars förhärdade bestående otro skall föra till dom och undergång, hur nåden och förbarmandet icke upphör inför vredens barn. Det är den förunderliga, obegripliga godhet mot ondskan, som får S:t Paulus att skriva: *"Men om nu Gud, när han ville visa sin vrede och uppenbara sin makt, likväl i stor långmodighet hade fördrag med 'vredens kärnl', som voro färdiga till fördärv, vad har du då att säga?"* (Rom. 9:22) Det enda, som vi har att säga, är: *"O, vilket djup av rikedom och vishet och kunskap hos Gud! Huru outgrundliga äro icke hans domar, och huru outrannsackliga hans vägar!"* (Rom. 11:33)

Så långt komna vänder vi nu evangeliet mot oss själva, liksom våra förfäder gjorde. Avtrycket av stycket om Jerusalems förstörelse i deras psalmböcker hade ingen udd mot judarna, en i vårt land obefintlig och okänd grupp. Det vände sig mot evangeliets åhörare, som då som nu måste höra, att

I. vi genom vår otro mot Gud förtjänat att förlora evangelium,

II. vi behålls vid evangelium av blott barmhärtighet,

III. vi skall fördenskull med dess större allvar mottaga evangelium.

I. Vi genom vår otro mot Gud förtjänat att förlora evangelium.

Vi har genom vår otro mot Gud förtjänat att förlora evangelium.

Judarnas exempel, säger vår bekännelse, visar *"vad vi alla förtjänat och voro värda, då vi förhållit oss illa gentemot Guds Ord och ofta djupt bedrövat Den Helige Ande"*. (SKB, s. 667) Ja, denna Guds dom har redan träffat *"länder och enskilda"*. Där en gång den evangelisk-lutherska bebyggelsen stod i flor och vår kyrkas gudstjänster firades i all sin härlighet, härskar nu i samma kyrkorum mörkrets makt och är rättfärdiggörelsen genom tron okänd. Så har Gud för otrons skull som straff flyttat ljusastaken och låtit ett välförtjänt mörker falla över prästerskap och åhörare. Just detsamma har vi förtjänat genom vår kallsinnighet, vår ytlighet, vår världslighet. Vi kan bara ropa: *"Herre, förbarma dig över oss!"*

II. Vi behålls vid evangelium av blott barmhärtighet.

Vi behålls vid evangelium av blott barmhärtighet.

Vår bekännelse lär oss, att vi i dag skall jämföra oss med de förkastade och då vi *"finna oss lika med dem, så mycket ivrigare må lära känna att*

prisa Guds alldeles oförtjänta nåd mot barmhärtighetens käril". (SKB, s. 667) *"Finna oss lika med dem"* skorrar illa i våra öron. Inte har jag skrivit vigselritual för samlevnad mot naturen. Inte har jag åkallat dödas andar. Inte har jag firat gudstjänst med hedningar. Ändå gäller om mig apostelns ord: *"Du som vill lära andra, du lär icke dig själv!"* (Rom. 2:21) Det finns inget hos mig, som gör mig värdig att höra evangelium, att tala evangelium, att tro evangelium. Bara Guds oförtjänta, obegripliga godhet bevarar mig i nådens tillstånd.

III. Vi skall fördenskull med dess större allvar mottaga evangelium.

Vi skall fördenskull med dess större allvar mottaga evangelium.

Inför Jerusalems brinnande tempel, inför de många kyrkorum som sedan mohammedanstormen legat i ruiner, och där inget påskjubel sedan dess hörts, inför de många kyrkorna i vårt land, där evangelium tystnat och ersatts med religiöst, politiskt och socialt prat, skall vi gripa dess mer begärligt efter Ordet. Vi skall se predikan som en källa till evigt liv. Vi skall göra allt för att nå nådens heliga medel. Vi skall tacka Gud dagligen och stundligen för att han uppenbarar sig som vår Fader och alltjämt talar till oss som sina barn. Vi skall vända dagens evangelium mot oss själva och leva i daglig bättring.

Amen.